Моє відношення до Ленського

У романі Пушкіна є ще один герой — юний поет- романтик Володимир Ленський.

Ленський молодий, йому всього вісімнадцять років. Він талановитий поет, лірик, переконання його найблагородніші, найпередовіші: мрії про свободу народу. Незважаючи на свою досить солідну на той час освіту (він навчався в університеті в Німеччині, у Геттінгені), Ленський, як дійсний романтик, не тільки зовсім не знає життя, але й не намагається пізнати його.

Вивчення дійсності йому заміняє підсвідома, але непохитна віра в романтичні ідеали: високу дружбу, вічне, ідеальне кохання. Коли він зустрічав у житті протиріччя своїм ідеалам, то приходив у зневіру, у розпач і виливав свої почуття в елегійних віршах, або ж як людина надзвичайно палка і рішуча, міг здійснити найнеобдуманіші вчинки. Так, під враженням своїх пропозицій, далеких від дійсності, «кипя враждой нетерпеливой» до свого вчорашнього друга, Ленський стає під кулю холодного і байдужого до всього Онєгіна.

Мені шкода цього наївного, палкого і нерозсудливого юнака, адже це благородна, душевно чиста людина, сповнена «волелюбних надій», спраги до праці, знань. Ленський, до того ж, талановитий поет.

Але подальша його доля, якби залишився він у живих, мені неясна. Він міг так само стати великим письменником або ж помалу перетворитися на обивателя, ледачого пана, розчарованого циніка.

Яка ж головна думка, головна ідея роману «Євгеній Онєгін»? Вона ніде не висловлена автором, але діючі особи так вибрані і охарактеризовані, що не важко зрозуміти ідею автора роману.

Мимоволі, прочитавши роман, думаєш: «Чому люди шляхетні, із високими вимогами до життя, які мають тонкі і сильні почуття, завжди нещасливі? Вони або гинуть, як Ленський, або ж продовжують жити зі спустошеною душею, без надії на щастя, як Онєгін і Тетяна».

Знаходити задоволення в боротьбі заради високої цілі вони не можуть через своє виховання і становище, а влаштувати особисте життя їм заважають помилки, які вони усвідомлюють занадто пізно, щоб їх виправити. Сам поет співчутливо показує, що у фатальних помилках винуваті не стільки самі герої, скільки те середовище, що сформувало ці характери.

Це смутне утримання в ненормальності всього життєвого укладу, у неможливості дійсного щастя в існуючому суспільстві неминуче приводить читача до думки про необхідність боротьби з умовами життя, що калічать людей, із кріпосницьким самодержавним ладом.

Цю боротьбу вели декабристи, сам Пушкін, а пізніше — революціонери-демократи. І роман «Євгеній Онєгін» допомагав і допомагає цій боротьбі кращих людей, що ведеться відвіку, за щастя всього людства.